

JOBDESCRIPTIE

Onlangs schreef een vooraanstaande krant dat de sterverdediger van RSC Anderlecht, Kara Mbodj, een operatie had ondergaan aan de knie, zonder medeweten van de club.

De trotse Senegalees pikt de gepubliceerde leugen niet – de club was wel degelijk op de hoogte – en eist genoegdoening.

Ik neem contact op met de hoofdredactie en vertel hen dat de speler een advocaat in de arm heeft genomen. Geen bluf. Hoe kan een speler nu zelf beslissen om zich te laten opereren? Alles is in overleg met de medische dienst van de club beslist. Hoe kan een journalist dit nu zomaar stellen zonder de “informatie” na te trekken bij de speler of de club?

Binnen enkele uren wordt de info rechtgezet, in dialoog.

Toen ik tijdens mijn eerste seizoen bij RSC Anderlecht op een communicatieforum van de UEFA uitgenodigd werd, sprak ik met mijn doorgewinterde collega van Manchester United.

Ik vroeg de harde tante van wereldclub United wat haar job zoal inhield. “David,” zei ze, “het komt erop neer dat ik de hele tijd nee zeg.”

Dat heeft ook Christine mij van de eerste dag ingepeperd. Altijd eerst aan het product – de film – denken, dan pas aan de media of andere belangstellenden.

Als je het verhaal hebt, kun je sturen.

We hebben het verhaal bij RSC Anderlecht.

Ik mocht werken met de Spice Girls, acteren – nu ja – met kleppers als Peter Van Den Begin, Herbert Flack en Axel Daeseleire, en ik

heb op de set gestaan met Mickey Rourke, voor *Shades* van Erik Van Looy.

Ik draafde op in *Film 1*, de onvolprezen prent van mijn andere en eeuwige mentor Willem Wallyn, samen met boezemvriend Frank Vander linden (De Mens). Ik heb de wereldpremière van *Trainspotting* meegemaakt in Glasgow en in Cannes, vergaderd met Danny Boyle, anarchist Jan Bucquoy en boksmonument Freddy De Kerpel.

Ik heb mogen samenwerken met Jean-Claude Van Damme, David Fincher, Jaco Van Dormael, Pascal Duquenne en Frank Van Passel. Uitzonderlijke mensen en wereldtalenten. Onvergetelijke en leerzame tijden.

Daarna doe ik redactiewerk voor de culturele talkshow *Leuven Centraal* (VRT) om vervolgens bij CANAL+ te belanden als woordvoerder en directeur communicatie. Ik heb het voorrecht gekend om de communicatieafdeling van de miskende betaalzender op te starten en enkele jaren te leiden.

Bij VT4 (vandaag kortweg VIER) presenteer ik een dagelijkse korte talkshow – toegegeven, niet erg geslaagd, maar de ervaring is onbetaalbaar – waarin Leo Van der Elst, broer van de betreunde ex-Rode Duivel Swat, en Alain Grootaers vaste panelleden zijn.

Als woordvoerder van Brussels minister Guy Vanhengel mag ik mij een paar jaar inzetten voor mijn andere eeuwige liefde, Brussel. Vervolgens start ik de zender 11 van Belgacom TV (vandaag Proximus). Samen met een wonderlijk team heb ik EXQI SPORT, een van de mooiste realisaties uit mijn loopbaan, in het leven geroepen en uitgebouwd.

Mijn leven staat in het teken van de onderneming en de verwondering. Elk verhaal is waardevol.

Het allermooiste verhaal is RSC Anderlecht.

Mijn lot heeft altijd bij RSC Anderlecht gelegen.

Vanaf die eerste avond in het Emile Verséstadion.

Mijn droom is werkelijkheid geworden.

Die honderden wedstrijden op de tribunes, thuis en overal te lande, het nagelbijten voor de televisie en naast de radio wanneer Sporting speelde, hebben mij langzaam maar met grote zekerheid naar de club geleid. Het waarmaken van die de droom heb ik te danken aan verschillende mensen. Roger Vanden Stock hakte de finale knoop door.

Ondanks die bizarre laatste maanden op het einde van zijn loopbaan bij paars-wit, vergeet ik nooit dat Herman Van Holsbeeck mij aangeworven heeft. Daar ben ik hem erkentelijk voor.

DE EERSTE STAP

Winter 2003.

Na een training van de veteranen van Ritterklub Jette overweeg ik om contact op te nemen met Herman Van Holsbeeck.

Ik twijfel. Mijn vrienden Sven Gatz, destijds mijn ploegmaat bij de veteranen en jeugdviend, en Evert Asselman, beiden nog steeds in mijn leven, trekken mij over de streep.

“Neem gewoon contact op. Stuur hem een e-mail”, had Sven tijdens de opwarming gezegd.

Ik ken Van Holsbeeck niet, alleen van de media. Mijn beeld van de man is positief. Ik zie hem destijds als een nederige Brusselaar die de stap van zijn leven gaat maken.

Herman Van Holsbeeck is op dat ogenblik nog sportief directeur van Lierse SK. De media hebben de opvolging van RSCA-icoon Michel Verschueren net aangekondigd.

Hij zal het seizoen eerst afwerken op het Lisp, om in juni te starten aan de Theo Verbeecklaan.

Verschueren is niet op te volgen. Alain Courtois en Paul Courant hebben hun tanden na een heel korte periode stukgebeten op RSCA.

Zo gezegd, zo gedaan. Het e-mailadres krijg ik van mijn goede maat en opper-Kreuner Walter Grootaers, onvoorwaardelijk Liersefan. De Kreuners zijn overigens de eerste groep die ik ooit live zag. Ergens begin jaren tachtig, in het jeugdhuis van Sint-Agatha-Berchem.

Toeval bestaat niet.

Enkele weken na de aankondiging van de komst van Van Holsbeeck verklaart deze laatste assertief dat hij zich zal omringen met een

BRUXELLES, MA BELLE

volwaardige commercieel directeur en een mediaspecialist. Hij wil zich exclusief toeleveren op het sportieve beleid van de club.

Slimme communicatie. Hij wil de fout van zijn voorgangers niet maken. Een goede leider moet goed omringd zijn. De visie van Van Holsbeeck sterkt mijn overtuiging als supporter en als vakman.

Enkele uren nadat ik hem mijn motivatiemail en cv had gestuurd, ontvang ik een antwoord.

Van Holsbeeck dankt mij en vraagt om geduld. Hij wil zich eerst inwerken op Anderlecht. Hij belooft contact te houden.

Dat heeft hij gedaan.

Hoewel mijn komst nog enkele jaren uitgesteld werd, was die eerste e-mailcorrespondentie het begin van een lange en respectvolle relatie.

De eerste stap naar mijn huis, het Astridpark, is gezet.

Ik blijf van RSC Anderlecht genieten, als abonnee, als supporter en op professioneel vlak.

De club van mijn hart laat ik nooit los.

Ik was inmiddels woordvoerder geworden van Brussels minister Guy Vanhengel. Limburgse roots en ras-Brusselaar. Een *Zinneke* zoals ik. Vanhengel is een gezellige bourgondiër met een sterke wil. De vriend van iedereen. Zijn jaarlijkse eetfestijn wordt bezocht door de politieke concurrentie. Brusselse politici van de PS, CD&V, de Franstalige christendemocraten: ze komen allemaal naar de “Os aan ’t spit”, een unicum in de versnipperde Brusselse politiek. Vanhengel is een bruggenbouwer in het culturele en maatschappelijke lappendeken dat Brussel is.

Misschien meer burgemeester dan minister. Ploegspeler.

Vanhengel heeft een tweetalige communicatieverantwoordelijke nodig. Het sollicitatiegesprek is onvergetelijk. Ik moet om vier uur op het kabinet aan de Kunstlaan zijn. Op een zwoele doordeweekse dag. Hij laat me enkele uren wachten. Vanhengel kan geen tijd bijhouden. Hij zal nog te laat komen op zijn eigen begrafenis.

Ik kom vol ontzag binnen. Mannen en vrouwen van rang en stand verdienen eerbied. Door mijn ouders ingelepeld.

Guy Vanhengel brengt me van mijn stuk. De introductie, een lange monoloog, is flamboyant. Vol liefde voor onze stad, verguisd door de buitenwacht. Hij geeft me een snelcursus bestuurskunde. Ik luister naar het felle, passievolle betoog voor de hoofdstad, een boeiende uiteenzetting over het diepgewortelde geloof in het Brusselse

compromissysteem – een constructie met vele haken en ogen – gecombineerd met een grenzeloos optimisme.

De geïmproviseerde monoloog vormt de basis van een gesprek, een discussie. Van een sollicitatiegesprek is allang geen sprake meer. Een dialoog tussen Brusselaars die de stad beter willen maken. Sociaal-liberalen die sport als bindmiddel van een gemeenschap zien, een gesprek van twee ketjes die beseffen dat samenwerking aangewezen is in een wereldstad als Brussel.

Ik werd voorwaar een idealist.

Voor deze bevlogen persoonlijkheid wil ik mij inzetten. Mijn bijdragen om mijn stad en mijn stadsgenoten ten dienste te zijn zouden Brussel sympathiek maken in binnen- en buitenland. Ik wil het uitschreeuwen: ja, meneer de minister, ik wil de buitenwereld uitleggen hoe mooi deze stad is, ik wil Brussel verdedigen bij de nationale zenders die alleen oog hebben voor stakingen, rellen en criminaliteit wanneer het over de mooiste stad van de wereld moet gaan. Onze hoofdstad.

Ik hou mijn wilde gedachten binnensmonds. Uit beleefdheid en schroom. Dat zou niet lang duren. Het wordt avond, de lente doet zijn werk en meneer de minister heeft mij iets aangeboden. Het begint met water, maar we schakelen al snel over naar wijn en bier. De dassen worden uitgetrokken, de hemdsknoppen losgemaakt. Het Brusseldebat gaat lustig verder. Aangeschoten en op een denkbeeldige wolk rij ik blijgemutst naar huis.

Het kost wat tijd om mijn lieve echtgenote ervan te overtuigen dat ik om drie uur 's ochtends van een sollicitatiegesprek kom. “Allemaal de schuld van de minister”, lal ik, bevangen door mannelijke overmoed, aan de bedstee.

“Je hebt de job toch tenminste?” vraagt ze kribbig.

“Euh, ik vermoed van wel”, stamel ik. We hadden het bijna uitsluitend over Brussel gehad.

“Waar heb jij toch gezeten?” zegt ze, en ze keert haar (erg mooie) rug naar mij.

Diezelfde zomer begin ik erg gemotiveerd aan mijn politieke jaren. Ik beseef onmiddellijk dat ik moet vechten voor elke letter in de krant, voor elk optreden op radio en televisie, en dat elk woord er een te veel kan zijn. Een harde wereld waar de tegenstander bij de minste vergissing geen spaander van je heel laat.

De materie is complex. Budget, begroting, externe betrekkingen, Nederlandstalig onderwijs waar dichte drommen ouders elk jaar weer voor in de rij gaan staan, weer en wind trotserend, om hun kinderen in de beste scholen in te schrijven.

De houding van de Brusselse politieke en financiële media laat ook niets aan de verbeelding over. Een goede maatregel krijgt amper aandacht, controverses en politieke ruzies halen voorpagina's. De Vanhangel-jaren zijn een goede leerschool. Als communicatieverantwoordelijke in de film- en media-industrie mag je gerust vriendschapsbanden onderhouden met journalisten. Bij CANAL+ stuurde ik journalisten naar het filmfestival van Cannes, de NBA Finals en de Engelse Cup Final. Dan mag je eens iets terugvragen.

In de politiek niet. Als je wilt uitleggen dat de verlaging van de registratierechten tienduizenden middeninkomens helpt om eigenaar te worden in de hoofdstad als strijdmiddel tegen stadsvlucht, dat goed onderwijs en fiscale maatregelen de levensstandaard van een regio waar veel kansarmen wonen verbetert, dan hoop je op een paar regels in de krant. Als men erin slaagt om de gewestbelasting te halveren ten gunste van de laagste inkomens is het met vergrootglas zoeken naar hertaling in de media.

Als je durft te verklaren dat amateur- en profsport de gemeenschap verstevigt en weerbaar maakt, dan steigert de culturele wereld. Politici, ik benijd ze niet. Vooral diegenen die het goed bedoelen.

Ik heb tijdens die boeiende jaren geleerd dat journalisten geen vrienden zijn. Ook geen vijanden. Collega's. Partners. Het instituut, het merk, de organisatie prevaleert op alles. Ik heb bij Vanhengel leren omgaan met de media.

Hij leerde me om authentiek te blijven en uit te komen voor de juistheid van de boodschap.

ZETTERBERG MAAIT HET GRAS

Aangezien droge boodschappen met moeite de buitenwereld halen zoeken we voortdurend naar creatieve invalshoeken om de visie en het beleid van Guy Vanhengel via de media aan de man te brengen. Een van de mooiste voorbeelden is de terugkeer van Pär Zetterberg naar de club van mijn dromen, Royal Sporting Club Anderlecht. Na enkele goed betaalde seizoenen bij Olympiakos Piraeus keert een van de beste spelers uit de clubgeschiedenis terug naar het Park. Ik lees in de krant dat hij op de jaarlijkse fandag voorgesteld zou worden.

Mijn eerste idee is om hem door de minister te laten binnenrijden op diens motor. Guy Vanhengel is een fervente motard. Na een kort overleg met de organisatoren bij RSCA – ik ken ze allemaal dankzij mijn passage bij CANAL+ – stellen ze voor om *Zet* op de grasmaaier te laten binnenrijden. Dat zou het heilige gras niet beschadigen. “Goed idee”, zeg ik. Perfect beeld voor de camera's van fotografen en tv-ploegen.

Een beeld zegt meer dan duizend woorden.

“Voor welke minister is het ook alweer?” klinkt het aan de andere kant van de lijn.

“Guy Vanhengel,” herhaal ik, “Brussels Minister van Begroting, Nederlandstalig Onderwijs en Sport.” Die laatste bevoegdheid heb ik er half bij verzonnen. Tot enkele maanden voordien was hij dat geweest in Vlaanderen. Na een overbodige herschikking van de Vlaamse regering, nota bene door een partijgenoot, moet

Guy Vanhengel zich weer toespitsen op het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Eddy Merckx laat er geen twijfel over bestaan. Vanhengel was een goede minister van Sport geweest, de eerste die het belang van topsport en de belangrijke rol van sportambassadeurs erkende. Vanhengel wilde in heel Vlaanderen topsportinfrastructuur bouwen om nog meer toppers op te leiden. Rolmodellen om de jeugd aan het sporten te krijgen.

Vanhengel distancieerde zich van de voorbijgestreefde gedachte dat de overheid uitsluitend de amateurs moet steunen. Hij wilde alle vormen van sportbeoefening ondersteunen omdat de vedetten niet zonder de recreatieve sporters (en omgekeerd) kunnen leven.

Jos Chabert zaliger. Lieve, intelligente man. Meesterpoliticus. CVP'er (nu CD&V) en Anderlechtsupporter, jarenlang door de club uitgenodigd om te zetelen in de eretribune van paars-wit. Vanhengel heeft, in die tijden, een betalend abonnement.

Ik ging, in de nadagen van zijn loopbaan en in de herfst van zijn leven, weleens eten met Jos Chabert. We spraken dan af in het intussen ter ziele gegane Italiaans restaurant Le Stelle in Schaarbeek, in een van de mooiste straten van Brussel, de Louis Bertrandlaan. Daar woonde hij op het einde van zijn leven. Ik genoot van die middagen. Jos Chabert vertelde sappige anekdotes uit zijn beroepsleven en leerde me enkele handige trucs die ik nog steeds gebruik. Zo vertelde hij regelmatig hoe hij zich als populaire figuur eruit lulde wanneer iemand die hij niet herkende hem aansprak.

“Hoe is uw naam weer?” zou hij dan vragen.

“Verschelde”, antwoordde de aanspreker.

“Jaja, dat weet ik”, glimlachte Chabert. “Ik ken u wel, maar ik kan maar niet op uw voornaam komen.”

“Jan”, zou de man beduusd antwoorden.

“Ah ja, natuurlijk, Jan Verschelde!” riep Chabert dan uit. “Natuurlijk, helemaal uw vader gij...”

Die middagen waren welgekomen afwisselingen in de trage dagen van een oude, wat eenzame man.

Later, wanneer ik voor RSC Anderlecht werkte, ging ik hem voor elke thuiswedstrijd kort begroeten in de receptiezaal waar hij steevast als allereerste was aangekomen.

Guy Vanhengel rijdt, die zonnige zomermiddag in 2003, een stralende Pär Zetterberg binnen in het Constant Vanden Stockstadion. De blijde intrede mist zijn effect niet. Het publiek gaat uit zijn dak. De geliefde Zweedse spirituele zoon van Roger Vanden Stock prijkt, samen met Guy Vanhengel, de dag nadien op alle voorpagina's. Nationaal. Het beeld circuleert in alle journaals van die dag.

Miljoenen mensen en een vol stadion RSCA-supporters hebben de minister gezien. Onbetaalbare aandacht voor een volksvertegenwoordiger.

Lachend een grasmaaier in de zon besturen, in het mooiste stadion ter wereld, met een voetbalster op de “achterbank”, brengt meer media-aandacht op dan een ingewikkelde maatregel over registratierechten.

RSC Anderlecht verkoopt. Alles is nieuws. Ook als het slecht gaat.

Tijdens de blijde intrede kevel ik aan de rand van het veld met Herman Van Holsbeeck. Zuiver genot. Ik koester dat gevoel nog steeds. Zelfs na negen seizoenen RSC Anderlecht. De magie zal nooit verdwijnen.

Herman Van Holsbeeck wist nog wie ik was. Mijn boodschap aan de bazen van RSCA was die dag eenduidig: Guy Vanhengel is Brusselaar en een minister met, destijds, een hart voor sport en RSC Anderlecht.

Het is niet in dovenmansoren gevallen.

Vanaf die dag zit Guy Vanhengel bij elke thuiswedstrijd op de eretribune, niet ver van Jos Chabert.